

ZGODNJA DANICA. KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izbaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrlet 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLIII.

V Ljubljani, 1. vel. serpana 1890.

List 31.

Dva zelo važna nauka,

ali:

delaj dobro, dokler živiš in daruj vsa dobra dela dušam v vicah.

(Konec.)

Katere je samoljubje tako zelo zaslepilo, da jim je serce nasproti terpečim sobratom v vicah popolnoma zakerknilo, njim je pričakovati po smerti veliko manj pomoči in usmiljenja. Kajetan pravi: „Kdor v življenji pozabi umerlih, o tem bi jaz sodil, da tudi v vicah ne bode imel (tolikega ali vsega) deleža na dobrih delih, katera bodejo drugi zanj storili; kajti Bog bode maščeval njegovo terdoserčnost.“

Podobno govori tudi Tomaž Kempčan: „Bojim se, da se večkrat zgodi, kedar kdo umerje in zelo prosi, naj ga še živeči prijatelji ne pozabijo in naj zanj molijo, da ga vendar pozabijo in mu naklanjajo dobra dela mnogo bolj počasi, kakor pa si je upal.“

Molitve, ss. maše, miloščine in odpustki ne koristijo vselej ravno po vsem dušam, katerim so namenjeni, temuč samo onim, ki so v življenji gojili posebno ljubezen do terpečih duš. Kedor malo seje, bode tudi malo žel. Če hočeš tedaj kmalu po smerti iz vic rešen biti, tedaj naklanjaj sedaj premnoga dobra dela dušam v vicah; če pa tega ne storiš, se je bati, da bodeš dobival manj usmiljenja v prihodnjem življenji in taisto bolj počasi.

Bernardin „de Bustis“ pripoveduje nam o nekem umerlem gospodu, ki se je na vernih duš dan prikazal z gorečo svečo v roki svoji še živeči ženi: žena ga vpraša, kaj pomeni sveča? „To je ona sveča,“ odgovori ji duša, „katero si

prižgala pred podobo „Naše ljube Gospé“ in katera mi je nekoliko olajšala terpljenje.“ Nato jo je prosil, naj bi še opravljala zanj dobra dela, ker mora še mnogo terpeti. Žena pravi: „Prav, gospod, kje so pa ss. maše, miloščine in molitve, katere so se opravile po tvoji smerti zate?“

Duh je odvernil: „Vedi, ker nisem v življenji nič dobrega storil za očeta, ki je še v vicah, odtegnil mi je Bog vsa dobra dela, ki se zame opravljajo in jih je naklonil mojemu očetu, da bode oče ž njimi rešen in jaz kot sin moram mesto njega terpeti v vicah.“

O da bi bila ta dogodba dovolj močna, ter naj bi vzdramila tudi najbolj nemarne iz njihove brezdelačnosti k večji ljubezni za terpeče duše! Upam, da bode to premišljevanje pripomoglo, ter bode mnogo ljudi obudilo k velikoserčni ljubezni do vernih duš v vicah. Pred vsem naj bi storili to duhovni, ki potem vsak dan lahko dobijo pri sv. maši za verne duše najmanj en popolni odpustek. Tisuče duš s tim lahko rešijo iz terpljenja. Ogibajmo se pregrešnega svetnega veselja: kajti kdor je otrok tega svetá, ne more biti otrok Božji. In nepremišljeno bi bilo, druge duše rešavati, svojo lastno pa staviti v nevarnost smertnega greha in zatem večnega pogubljenja.

Molimo radi in prejemajmo pogosto ss. zakramente. Povsodi delajmo s čistim popolnim namenom. Sv. Magdalena Paciška je imela navado reči: kdor vsa svoja početja dela s čistim, popolnim namenom, pride brez vic v nebesa. Vse razžalitve podarimo Kristusu. Bodimo spravljivi in radi opuščajmo storjene krivice. Upirajmo se prevzetnosti, častihlepju in nesterpnosti, in zati-

rajmo v sebi vse nečiste želje. Ne govorimo nepotrebnih, nečimurnih, ali celo grešnih besedi. Zveršujmo neprenehoma telesna in dušna dela usmiljenja. Obujujmo pogostoma popolno čeznatorno obžalovanje: kajti le-tó je zmožno nam pridobiti popolno odpuščanje grehov. Zatajajmo in ponižajmo sami sebe. — Večkrat darujmo tudi sv. mašo v odpuščanje svojih grehov in izrujmo iz svojega serca korenine samoljubja, posvetnosti in greha, kajti v nebeški Jeruzalem ne pride „nič nečistega.“ Vse kar je na nas še „senu, slami ali sterni“ podobnega, požgali bodejo ognji, ki se nahajajo na poti v nebesa in skozi katere mora iti vsaka duša. Ktere imajo na sebi kaj gorljivega (krivde), zgoré pri tem in samo ktere so popolnoma čiste gredó zdrave v nebeško kraljestvo.

Pristopite vé redovnice, neveste Kristusove, rešujte svojemu ljubljenu Ženinu duše iz hude ječe! Častite devico Marijo, svojo Mater, s tem, da ji izročite na poljubno razpolaganje svoja zasluženja. Ne mislite nase, temuč ravnajte se samo po zapovedih ljubezni do bližnjega.

Pristopite vi vsi pobožni kristijani! Z nobeno rečjó ne morete bolj koristiti dušam v vicah, kakor če se pridružite pobožnosti, katera šteje v sebi neštivilno vernikov, učenjakov, redovnikov, redovnic, duhovnov, škofov in celó papežev! Razveselite z obilnim pristopom sercé umerlega sv. Očeta papeža Pija IX, ki so z veseljem gledali obilno vdeležbo in so udom podelili obilnih milosti.

Ko pa se trudimo za rešitev duš v vicah, nikar med tem ne pozabimo svoje lastne duše. Kajti vspešno bodemo duše reševali samo v toliki meri, kolikor bodemo sami sebe posvečevali in se s tem Bogu storili prijetne. Trudimo se tedaj očistiti si serca vseh hudih poželenj in napolnimo jih z ljubeznijo in strahom Božjim. Nikar ne mirujmo, dokler nismo dospeli do tolike popolnosti, da bi raji tisučkrat umerli, kakor pa Boga z enim samim odpustljivim — kaj še-le smertnim — grehom razžalili. (Benediktstimmen!)

Framason se je spreobernal.

Mesca septembra l. 1884 obravnavala se je pred sodiščem v Florenci na Italijanskem pravda proti bankirju de Witt, ker je usmertil v dvoboju nekega profesorja Parrini-ja. Deržavni prokurator predlagal je kazen za morivca; toda porotniki spoznali so ga nekrivega. Žalostnejše prikazni in bolj goste temé in mračnosti si v naših, tako živo proslavljanih časih prosvete, ne moremo misliti, kakor da se ljudje zaradi kakega dozdevnega razžaljenja časti med seboj mesarijo in si tako hočejo oprati razžalitev. Zalostno

je pa tudi to, da oni, ki bi imeli to ostudnost zavirati in kaznovati, jo večkrat še tako rekoč podpirajo in skerbé za to, da se upirajo Bogú in njegovim zapovedim.

Oni profesor Parrini, ki je bil na smert ranjen, vendar ni precej umerl; imel je še veliko srečo, da se je pred smertjo spreobernal. To delo Božje ljubezni je vredno, da se razglasí; kajti pomaga lahko, da si kak zaslepljenec odpre oči, razun tega pa pojasnuje natanko okrožnico sv. očeta Leona XIII proti framasonstvu.

Parrini, jako izobražen mož, dobrega serca, je bil visok dostojanstvenik italijanskega framasonstva, sodelavec lista „Gazzetta d' Italia“ in vrednik framasonskega dnevnika „Fiera mosca“ (divja muha) v Florenci. Da je bil Parrini popolnoma navzét protikerščanskega duhá, ali se je vsaj tako delal, je razvidno iz njegove oporoke, katero je sestavil dve leti pred smertjo, in se glasi:

Florenca, 13. marca 1882.

Častitim bratom framasonskim R. L. „Konkordije.“

Dušno in telesno zdrav, izrekam danes, 13. sušca 1882, sledečo svojo voljo:

1.) Da ne sme noben duhoven, kakoršnekoli vere ali obreda, stopiti v mojo sobo, če bom po naključji ali kaki nesreči na smert bolan.

2.) Da nočem biti od nikake verske družbe ali uda kake bratovščine, duhovna i. t. d. položen na mertvaški oder, ali spremljan h grobu.

3.) Od premoženja, katerega zapustim, naj se takoj vzame 500 lir in razdelí med uboge sirote in vdove umerlih framasonskih bratov.

4.) Izveršitev svoje oporoke prepuščam orijentu lože „Konkordije“, v čegar skrivnem arhivu naj se leta listina shrani.

Cezar Parrini.

Zjutraj 18. julija 1884 pred dvobojem z bankirjem de Witt, spisal je novo oporoko, v kateri je zapustil posameznim prijateljem in znancem oddelke; vendar ni ničesar predrugačil, kar je bil prej naročil gledé svoje smerti.

Po šestnajstih in še več udarcih zgrudil se je konečno prodert in na smert ranjen na tla. Nesli so ga v bližnje poletno stanovanje. Med potjo je dejal zdravniku: „Kedar bode nevarnost, povejte mi to o pravem času, kajti vravnati imam še silo važno reč.“

Terpel je silne bolečine. Čez dva dni je bil med onimi, katere je želel k sebi, pri njem tudi goreč katolišk gospod, že v mladih dnéh goreč njegov prijatelj. Ko je videl nevarno stanje Parrinijevo, zdelo se mu je potrebno, z drugimi prijatelji vred mu to razodeti.

Dasiravno je mnogim zelo težavno, umirajočemu naznanjati bližnjo smert, je vendar zdravnik to storil z najboljim vspehom.

Parrini je dejal, da ne bode več delal oporoke, ker jo je malo prej naredil. Kake zadeve so bile tedaj, katere je še hotel pred smertjo urediti? Berž ko je slišal, kolika da je nevarnost, ter da mu je umreti, dejal je takoj gospej, ki je bila pričujoča v postrežbo: „Pokličite mi takoj duhovna; duhovna želim. Obljubil sem vam in deržim se besede. Duhovna želim.“

Čudom so se čudili navzoči in poslali so takoj po čast. g. Alojzija Miccinesi-ja, vikarija župnije pri M. Devici „a Quinto.“ Bilo je proti poldnevu. V tem, ko je šel sel ponj, bil je Parrini zelo nemiren in komaj je pričakoval duhovna. Ta čas pa se je pogovarjal z onim pobožnim gospodom, ki ga je tolažil in opomnil, da Bog vidi njegovo dobro voljo in ko ni bilo nikakor mogoče spovedati se, nadomestuje to čeznaravno popolno kesanje.

V istem trenutku stopil je vikar v sobo in Parrini ga je sprejel kakor nebeškega poslanca. Ko je bil nekaj časa sam z njim, zahteval je dve priči, in ponudil se je oni pobožni gospod in pa še drug mož, edini, ki je bil v hiši, in je stregel bolniku.

V pričo obeh prič bral je vikar preklic, ki je obsegal vse, kar je bilo potreba možu, ki je zapadel tolikerim cerkvenim kaznim in cenzuram, ker je bil framason, se boril v dvoboju in toliko pisaril proti sv. Cerkvi in katoliški veri. Ko je duhoven prebral preklic, poterdil je bolnik, da vse to v resnici prekliče, in pristavil je: „Perdono a tutti, come desidero che Dio perdoni a me.“ t. j.: „Odpustim vsem, kakor želim, da bi tudi Bog meni odpustil.“ Ta listina, podpisana od obeh prič, nahaja se v arhivu florenške nadškofijske pisarne. Nato se je Parrini spovedal.

Po spovedi je vikar odšel po sveto popotnico, in da bi med tem pripravili vse, kar je potrebno za sprejem Najvišjega. Bolnik je bil miren in vesel in poljubljal je ves čas križec, katerega je deržal v roki. Neprenehoma je molil in se z gorečo ljubeznijo priporočal Jezusu, v katerem je videl edinega tolažnika in edino upanje, katero mu je ostalo še na svetu.

Dejali so mu: „Cezar, kako je vendar mogoče, da ti tako skesano moliš k Jezusu, ki vendar nisi prej nikdar kaj takega storil?“

„Priatelj!“ odvernili je, „drugače človek spoznava reči dokler živi, drugače, kedar umira.“ -- Nato je prejel tako verno in pobožno sv. Popotnico, da so ginjenja jokali vsi pričujoči in tudi neki gospod, ki ni bil katoličan.

Predno so ga dejali v sv. olje, prosil je Parrini, naj malo počakajo. Ta čas je porabil, da se je v duhu zbral, in obudil je na glas vero, upanje in ljubezen, ter se priporočil presveti Mariji Devici, kakor mu je duhoven predmolil.

Nato se je neprevidoma pričel tresti in vikar ga je dejal berž v sv. olje. Z besedo: „Jezus!“ zdihnil je zdajci svojo dušo.

Truplo je še na postelji ležalo, kar pristopi eden vikših framasonov in udari truplo nekolikokrat v obraz. Ko se je neki pričujoči gospej ta grozovitost surova zdela, opravičeval se je s tem, da je to zadnji obredni pozdrav framasonskih bratov umerlemu sobratu. Ko pa se je to zvedelo po Florenci, bili so vsi prepričani, da je to nekaka kazen maščevalnih framasonov, ker jih je zapustil na smertno uro in se povernil v naročje Kristusa in njegove sv. Cerkve.

Gotovo je njegov prestop razserdil framasone. Zato tudi niso zahtevali, da bi se izveršila Parrinijeva prvotna oporoka. Pokopan je bil po katoliškem obredu v blagoslovljeno zemljo in križ se sveti nad njegovim grobom.

Kako pa je mogoče, da se spreoberne taki mož, kot je bil Cezar Parrini, ki je bil že skoro 50 lét

star? Odgovor ni težak, če pomislimo, da je bil drugačen od zunaj, drugačen od znotraj. Bil je katoliško odgojen, bil je usmiljen in dobrodelen do ubozih. In dela usmiljenja vzdigujejo iz prepadov tudi največje grešnike. Molil je vsak večer „De profundis“ za umerle. To je bila njegova edina molitev in te ni nikdar opustil.

Kadar je umerl kdo njegovih prijateljev, opravil je zanj priporočevano molitev. Koliko mu je to koristilo, vé samo Bog. Nihče pa ne more tajiti, da je Bog preusmiljeno omečil njegovo serce na zadnjo uro.

Razun tega je gojil Parrini tudi vedno neko posebno spoštovanje do presvete Marije Device. Dasi-ravno je bil profesor Parrini brezbožen pisatelj in framason; vendar je imel Marijino podobico na svoji pisalni mizi. In v resnici ne zastoj! Marija se je nanj ozerla na njegovo zadnjo uro, v trenutku, na katerega je bila zastavljena njegova večnost.

Razun tega dalo bi se še marsikaj omeniti. Zadnji čas pekla ga je pogostoma vest, hotel je zapustiti večkrat Florenco in se podati kam drugam. To je večkrat povečal svojim prijateljem. Hotel je namreč življenje spremeniti in zato se je bal svojih prejšnjih prijateljev. Od kod ta strah, vedel je samo on; kajti vedel je, kake so bile njegove obljube in prisege, ki jih je storil framasonskemu redu. Pač se je večkrat v sercu kesal, da je žertvoval brezbožnim ljudem svoj serčni mir in prostost vesti, tej trinoški, neusmiljeni sekti, katera reveža ne spusti več iz ostrih krempljev, kedar se je ujel v njene nastavljene mreže.

Osoda tega moža služi naj v svarilo mladini in pa v zgled za spreobrnjenje onim, ki vedoma ali nevedoma služijo prostomavtarski svojatvi. Drugači se zdé človeku stvari dokler živi, drugači kedar umira, dejal je na smertni postelji Cezar Parrini. O pravem času naj mislijo taki zgubljeni bratje na to, da se vernejo še o pravem času v naročje sv. Cerkve, ki jih bode z veseljem sprejela in tako osrečila, kakor je Parrinija.

Mi pa, ki beremo to dogodbo, kako se je spreobrnili, bivši framason, prosimo Boga za vse, ki so sovražniki Kristusovi. Nekdo ima navado vsak dan na čast Jezusu na Oljski gori za framasone, brezbožnike in terpečo Cerkev moliti očenaš in češčena-Marijo s pristavkom: „O Jezus, zavolj svojih bridkosti na Oljski gori se usmili framasonov, brezbožnikov in terpečo Cerkev!“

Marijino svetišče na Tersatu.

(Dalje.)

3. Svetost Marijine hiše, — skrivnosti.

Stopimo bliže, oglejmo si loretansko hišo*), v kateri človeško telo zakriva Božjo slavo, kakor merkli oblak solnce; v kateri je Bog imel mater kakor mi, bil meso in kri kakor mi, bil hranjen kakor mi, bil majhen in je rastel kakor mi; v kateri je Bog dobil podobo, ki jo je dal človeku. V tem stanovanjskem ni nespornost, ni praznega marnjevanja, ni navsprotja, ni navskrižja: tihota je, mir in samota. Marija prede, šiva, père, snaži, opravlja domača opra-

*) Faber: Betlehem, 432.

vila. Jezus stoji pri nji, zamaknjen gleda golobiče, vedóč, da v teh podobi pride nadenj s. Duh. Marija občuduje Sina Jezusa, pa ga moli, a sama ne vé, kako se to godi.

Tam je delavnica Jožefova. Deske so naslonjene na zid. Okoli so kosovi lesa, škodljive, orodja, polomljene reči. Tesar kaže Jezusu, kako naj prijema za delo, za orodje; z žuljavo roko prijema ročico otrokovo; vodi otroka Jezusa, o enem ga moli — stvarnika svojega. Ko dete spodraste, hodi z verčem po vode. Vsaki ga pogleda, vsaki pozdravlja tega tihega, mirnega dečka. Vsaki se čuti osrečenega, oblaženega, oveseljenega, povzdignjenega ob pogledu in pozdravu tega krotkega in milega mladenčka. Matere z vodo na glavi postajajo, pogledujejo za Jezusom. Primerjajoče ga s svojimi, milujejo sebe, zavidajo Marijo, in nazadnje se zjokajo, češ: ta reva Marija, nič nima, in vendar se derži, kakor bi imela vsega v obilnosti; ta siromak, Jožef, giblje in tolče in verta in bode in seka od jutra do mraka — in to dan na dan, in vendar nikomur ne potoži. Čemu neki? ki imata tako zlatega otroka! Vse ga ima rado: kamor stopi, prepir mine; jeza gine, kamor zre; vse je drugo, kjer je on. Nazarečani, sicer robati in osorni, pri njem se upohlevnijo. Da, zdaj jim je mil, ker otrok, potlej bo neprijeten, ker bo razkazoval, kaj je resnica. Vseh serca so njegova. Nazarečani ga venčajo zdaj z ljubeznijo in zvestobo; pozneje pa, ko jim bo povedal, da to morajo, takrat ga bodo venčali s sovraštvom: Vse to že zdaj vé, otrok ko je. Videl je grehe ljudi, njih nehvaležnost, svoje terpljenje, terpljenje svoje Matere zavoljo njega. Zato je tudi jasno, da nikjer ne nahajamo, ne v s. pismu ne v ustnem izročilu, da bi se bil kdaj nasmehljaj. Telo mu je bilo močno, nežno, tako tudi duša, da je vse huje čutil kakor drugi. Naravne postave, ktere sam vstvaril, te so ga terle po redu letnih časov z mrazom in vročino, z vetrovi in deževjem. Ko se je bil Jožef postaral, opešale so mu tudi moči, da ni mogel več orodja sukati, in tako je na njega prehajala skerb za očeta in mater. Česar se človek rad spominja, mladosti, ta je bila njemu polna bridkosti. Vemo, da si ves čas življenja ni privoščil nobenega veselja, da mu je bilo življenje vedno terpljenje. *)

(Dalje nasl.)

*) To detinstvo Jezusovo, duhovito opisuje *Faber, Bethlehem* (323 sq.) — Ne manj duhovito in pobožno premišljeno pa je skrivnosti Jezusovega detinstva naslikal Fr. Serafin Šen l. 1640 v letni obednici samostanski na Tersatu. Bila je pozneje prevlečena, kakor še druge, ali na škodo jasnote. Kader je solnčni dan, more se marsikaj razvideti. Srednji prizor predočuje, kako je s. Družina pred jedjo: Kristus, deček, derži desnico blagoslavlja; gotovo se zahvaljuje Očetu nebeškemu za darí. Nad njim je videti Oče in s. Duh. Marija, njemu na desni, nekoliko priklonjena, je bolj zamišljena, kakor bi kaj prevdarjala, kakor bi svoje misli sklepala z njegovimi. Jožef, s senco smehljaja na ustnih, gleda zadovoljno Gospoda, nekam radoveden, kaj bo povedal. Na pognjenih okrogli mizi je priprosto kosilce: kruh, sad, grozd, voda. Goloba iščeta zernja po tleh. Na desnem koncu slike je kuhinja s pečjo, kakor je po jutrovih krajih navadno. Angela pripravljata ozenj. V ozadju je omara, na polici nekaj posode. V drugem predelu, kakor kaže vmesni zid, blezo Marijina soba, ker nahajamo klečalnik, na njem svečo in dvoje knjig, znamenje, da kraljica prerokov noč in dan premišljuje voljo Božjo, po njih zapisano v knjige. V kotu visi umivalo. Spredaj sta dva angeljca. Zraven stojé trije večí angelji, ki sočutno in zaskerbljeno gledajo s. Družino. Levi kraj podobe je delavnica Jožefova, kar kaže mizarstvo in tesarsko orodje v ozadju. Okoli štirivoglate mize stoji petero

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. V Išču na gorenjem Avstrijskem je bila 31. julija poroka cesarjeve hčere nadvojvodice Marije Valerije z nadvojvodom Franciškom Salvatorjem.

V ta namen so prevzvišeni knez in škof dr. Jakob Misija v stoljni cerkvi ob 10ih imeli slovesno pontifikalno mašo, ktere so se vdeležile vse vradnije in vojaštvo. Kakor v glavnem mestu, tako so tudi po deželi imeli slovesne pobožnosti in so razodevali ljubezen in vdanost do presvitlega Cesarja in cesarske rodovine.

Bog ohrani presvitlega Cesarja, vzvišena novoporočena in vso cesarsko rodovino!

Zlato mašo je pretekli torek v Cerngrobu pri Stari Loki obhajal prečast. gospod Janez Zeller, župnik v pokoju. Zbralo se je bilo ondi zraven dveh domačih še 7 čast. gg. duhovnov, ki so zlatomašniku azistirali pri slovesni sv. maši z blagoslovom. Gospoda zlatomašnika namreč so želeli počastiti njegovi nekdanji gg. kaplani, kterih 4 so bili pričujoči, to je, čč. gg.: župnika Andrej Ramovš in Jern. Vidergar, duh. pom. Fr. Gregori, in gosp. Val. Orehek. K prav prijaznemu pogospodovanju pri preč. gosp. dekanu Mat. Kožuhu se je bilo sošlo še več družih prijateljev in spoštovavcev preč. gosp. jubilanta iz mesta, in nekteri tudi iz Ljubljane in od drugod. Opomnimo naj še to, da vse obhajanje se je zgodilo na želje nekdanjih gg. duhovnih pomočnikov in prijateljev, ki so se sošli brez kacega vabila od strani g. zlatomašnika. Naj tudi povemo, da gg. nekdanji kaplanje so spoštovanje in ljubezen svojemu nekdanjemu g. župniku skazali tudi s tem, da so mu darovali drag pozlačen križ in prav lepo zlatomašniško palico, na katero naj se blagi gospod opéra še mnogo lét na čast Božjo, v svoje lastno in družih zveličanje, pa tudi ne manj v korist ubogemu človeštvu, misijonov itd., na kar tudi v svojih pónjih letih ne pozabi.

Iz Železnikov, 22. julija. (Starosta naše fare †). Danes v jutro je bil pokopan starosta naše fare in občine, Jožc Primožič, po domače imenovan „stari pol-šoštar.“ Letos o njegovem godu zveršil je 88. leto. Beremo sicer pogosto še o višji starosti, ki jo doživi kdo tu ali tam; zasluži pa zapisano biti in ostati, kakošne želje je naš pokojnik večkrat izrekel svojim

angeljev. Srednji briše krožčike, in nanje devajo razna mučila, kakor so: ternjeva krona, žebli, konopi, meč, terst, železna rokavica, kocke, sreberniki, goba, tri posode mazila. Na tleh je košara. Iz nje angeljca jemljeta spominike terpljenja Gospodovega. Eden podaja Pilatov napis. Iz napol odkrite košare se vidijo klešče. Na tleh so koli in prazna mošnjica. Desno v orodju Jožetove delavnice na steni ste Mojzesovi tabli, kar pomeni, da le taki delavec bo zadovoljen na zemlji, če tudi siromak in terpin, a srečen o smerti, ki živi po Božjih postavah. — Vidimo, da slika je polna nebeških skrivnosti, prevzvišenega pomena. Kajpada, sposoben moraš biti, da jo znaš umevati. Kdor nima tega ključa, njemu pač da „anahronizem“ in „prisiljenost“, kakor se je to res zgodilo nekemu gosp. prof. (Izvjescé kralj. vel. gim. n. Rieci 1885. s. 14). Carn. homo non percipit ea, quae sunt spiritus. Ko bi bil Šen kaki mazač, ne bi ga bili ostrupili Benečanski slikarji — iz zavidnosti.

štirim sinovom. Naročal jim je namreč: „Ako doživite mojo smert, nesite me vi sami k pogrebu, drugi bližnji sorodniki pa naj moje mertvo truplo zakopljejo.“ In ta želja se mu je tudi spolnila: štirje sinovi so bili pogrebci; zagrebli so ga pa štirje bližnji sorodniki: zet, vnuk in moža dveh vnukinj; križ pred sprevodom pa je nosil eden zmed pravnukov. Zakaj je mož kaj tacega želel, ne vemo natančno; berž ko ne zato, da bi tudi po smerti ne bil nikomur nadležen. Nenavadno dolga leta se je namreč trudil, preživiti se pošteno z zaslužkom svojih rók; zdaj v visoki starosti je sicer rad sprejel kaki milodar, nadležen ali celo silen pa nikdar in proti nikomur ni bil. Naj bi ga posnemali mnogi tukajšni in tudi drugokrajni nadležniki, ki pod pretvezo: „nimamo dela“ v dobre ljudi tišijo za milodare, akoravno bi si še marsikaj lahko sami prislужili. Ako nisi za eno delo, poprimi se družega; saj že stari pregovor pravi, da: „Povsod je Bog, povsod je kruh!“ L.

V Škofji Loki je preteklo nedeljo v kapucinski cerkvi č. P. Janez Ev. Ažbe prav spodbudno obhajal svojo novo mašo. Dobri Ločanje so bili toliko bolj razveseljeni, ker že 24 lét v ondotni cerkvi ni bilo take slovesnosti. Lepa cerkev sama z vsimi bližnjimi prostori je bila v resnici lepo in kusno ozališana s primérnimi venci, napisi itd. Čast. P. novomašnik pri svetih obredih in v družih okoliščinah je razodeval, kako ta častiti red sv. Frančiška vestno skerbí, da svoje mlade redovnike dobro pripravi za duhovski stan, kateri je bil od nekadj sploh priljubljen, še posebej pa v loškem okraji. Govornik, novomašnikov rojak, je povedal, da je novomašnik ondi domačin, ker je rojen v Loški dekaniji l. 1865, Zaprévalom, Javorske duhovnije, kerščen od † č. g. Jan. Možina; novomašnik je po kratkem šolanju v Loki zverševal gimnaz. razrede v Ljubljani, pristopil pa iz 6. šole v kapucinski red, v katerem je bival 4 leta in je zdaj pri oltarji že kakor mašnik reda kapucinskega. Nadaljni obség je bil: 1. spoštovanje, ki so ga vsi verniki dolžni duhovnom sploh ter še posebej redovnikom; v 2. delu pa je poveršnje poznarnjal zgodovino kapucinskega reda in poslednjič začetek Loškega kapucinskega samostana in cerkve sv. Ane. Pevstvo je ta dan pri novi maši pokazalo svojo pohvale vredno izurjenost. Prečastiti P. gvardijan s svojimi čast. tovarši in duhovnimi brati pa so s svojo vsestransko postrežnostjo pri vsih opravilih in z priljudnim pogostovanjem razveselili vse pričujoče. Vdeležili so se med drugimi povabljenimi: prečast. gospod dekan, čast. mestni gosp. župnik, nunski prečast. g. spovednik, mestni gosp. župan, g. Guzelj, g. tergovec Polak iz Ljubljane, g. profesor Šubic iz Gradca, več gg. duhovnov iz mesta in dekanije, med temi gg. duhovna pastirja Javorski in Št. Lenarski, več gg. bogoslovcev, precejšnje število sorodnikov novega mašnika itd. Take slovesnosti, ki so tako primérno vravnane, kakor je bila ta v Loki, povzdignejo vso srenjo in pomorejo obilno k nraavnemu prospehu. Bog živi novomašnika in kapucinski red!

Peš-potovanje z Juga skoz Slovenijo v Rim. (Dalje.) Šla sva v staroslavno baziliko na Kapitolju, Ara coeli, nebeški oltar, imenovano. Ta velečastita, velika in krasna cerkev je posvečena Bogu in blaženi Devici Mariji. Lepi marmorni stebrovi jo delijo

v tri ladije. Počezna ladija je vzvišena visoko od družih treh. Sredi te počezne krasne ladije, ki dela cerkvi podobo križa, je lepa in velika prezbiterija, zopet vzvišena od počezne ladije. Krasen in umeten je glavni marmorni oltar s čudežno sliko blažene D. Marije, za tem oltarjem je veliki frančiškanski redovno-cerkveni kor; v koncu prezbiterija nad redovnim korom so pa lepoglasne orglje s pevskim korom. V levem koncu počezne ladije je veličastni oltar sv. Frančiška Seraf. V desnem koncu te ladije stoji prosto okroglo marmorno grobišče sv. Helene cesarice in matere pervega kerščanskega cesarja Konstantina. Na visokem podnožji je grob, na njem oltar, okolo so marmorni stebriči, ki nad grobom in oltarjem nosijo marmorni nébes v podobi kupole; k temu oltarju vodijo marmorne stopnice. Ta oltar je „Ara coeli.“ V stranskih ladijah so mnogobrojni oltarji, 36 jih je, dragoceno, umetno delo iz druzega marmorja. V kapeli sv. Antona Pad. je čudežna podoba tega velikega čudodelnika in svetnika katoliške Cerkve; pred to podobo sv. Antona so verni Rimljani prejeli že neštivilne čudežne pomoči in dobrote in jih še vedno prejemljejo. Na mnogih oltarjih se opravljajo ss. maše in verno ljudstvo, osobito tretjeredniki, napolnujejo cerkev. Hiša Božja je veličastno opravljena in okinčana. V čudoviti lepoti je oltar sv. Očeta Frančiška. Dragoceni in mnogobrojni svečniki so na oltarju, nad oltarjem v pol-venu viseči svetilnjaci z mnogimi svečami. Po krasnih stenah okolo oltarja so ročni svetilniki vsak s peterimi svečami, to so pravi lestenci, ker so na steno priterjeni.

Zbirajo se k slavnostnemu oltarju svetovni tretjeredniki, mladenči in možje, tudi iz višjih stanov, oblečeni v tretjeredno obleko, ki je haljina brez kapuca, pepelnate barve; na persih nosijo gerb Frančiškovega reda, dve na vskriž dejani ranjeni roki, Kristusova in sv. Frančiška, vmes pa križ. Opasani so s konopneno vervico s peterimi vozli. Tako očitno redovno obleko nosijo samo v cerkvi, pri procesijah in pogrebih; toda ne vsi, le kdor hoče.

Ovi tretjeredniki idejo sedaj k cerkvenim vratam, kajti dopeljal se je vzvišeni kardinal protektor, zavetnik frančiškanskega reda, da opravi na oltarju sv. Frančiška sv. mašo. Č. vr. o. gvardijan mu podá blagoslovljeno vodo in bratje III. reda ga spremijo k oltarju. Med sv. mašo, po mašnikovem zavživanju, je vzviš. kardinal delil udom III. reda sv. obhajilo, (splošnje sv. obhajilo imenovano), kar je terpelo mnogo časa. Ko se je sv. obhajilo zveršilo, že so šli č. o. gvardijan in oni tretjeredniki sprejet vzv. kardinala, vesoljnega namestnika sv. Očeta, in spremili so ga k slavnostnemu oltarju. Kardinal je nato opravil sv. mašo, drugi so pa med oltarjem klečé pobožno opravljali zahvalo in molitve pri celi maši. Ginljivo kardinal in tretjerednik mašuje. — Kardinal in ud III. reda pa poleg kleči in iskreno moli. Ko je drugi kardinal odmaševal, je pristopil č. v. o. frančiškan maševat; oba kardinala sta pa pred oltarjem skupaj klečeča molila Boga in častila sv. Očeta Frančiška. Zopet idejo č. o. gvardijan in svetovni v redovno obleko oblečeni tretjeredniki k cerkvenemu vhodu in spremljajo k glavnemu oltarju D. Marije častitega, še krepkega starčka biskupa frančiškana iz Afrike. Ta mil. biskup nosil je talar in plašč po biskupskem kroju, a iz sukna pepelnate barve, biskup in redovnik sv. Frančiška ob jednom. Spremljal je biskupa nje-

govni strežaj, mladeneč, zamurec lepe in visoke rasti, in je tudi pri sv. maši škofu stregel z njegovim tajnikom frančiškanom vred. Zamurec, popolno črn, ponašal se je izgledno in dostojno; med sv. mašo ga je obhajal biskup. Tudi midva sva prejela križano Ljubezen v presv. skrivnosti.

Ob 10ih došli so očetje dominikani s svojim verhovnim redovnim predstojnikom. Oo. frančiškani I. in III. reda so jih slovesno sprejeli. Veliko slovesno službo Božjo so zverševali mnogobrojni očetje dominikani po svojem obredu, kakor sem že rožnovensko nedelje omenil. Sveta Dominik in sv. Frančišek bila sta osebna priserčna prijatelja. Oba je Marija Devica v prikazni predstavila Jezusu, kot podpornika sv. Cerkvi in zboljševavca spridenega človeštva. Oba sta blizo v jednom času vstanovila slavna in velekoristna duhovna redova. Iz tega prijateljstva svojih sv. redovnih očetov, zveršujejo v praznik sv. Frančiška pri oo. frančiških dominikani; v praznik sv. Dominika pa frančiškani pri dominikanih, ako so v jednom mestu oboji.

Potem bil sem v Vatikanu, dvoru sv. Očeta, tu se je god sv. Očeta Frančiška obhajal, kakor veliki praznik, popolno so ga tudi vsi uradi apostoljske sv. Stolice praznovali. Sv. Oče Leon XIII. vzvišeni ud tretjega reda, so svojega redovnega očeta v svoji velekrasni domači kapeli slovesno svetkovali.

(Dalje nasl.)

Prikazovanja žalostne Matere Božje v Kastelpetrozo v južni Italiji.

I.

Marsikteri bralci bodo morebiti, beroč ta naslov, pomišljevalno odmajevali. Tudi mi taka prikazovanja previdno opazujemo, dokler jih ni kako cerkveno oblastvo vsestransko in natančno preiskalo. Dogodbe, ktere podajemo bolj ob kratkem je prinašal Solnograški kat. list po trijenskem časopisu „La famiglia cristiana“, ki je zajemal nekaj iz lista „Stelle e fiori“, nekaj iz „Servo di Maria“ v Bolonji.

Za danes naj naznamo poročilo prečastitega škofa Frančiška Maccarone v Bojanu, v čegar škofiji je kraj Kastelpetrozo. Poročilo je poslal škof vredništvu bolonjskega lista „Servo di Maria“ in se tako-le glasi:

Bojano, 17. februarija 1889.

Častiti gospod vrednik!

Z veseljem sem čital v vašem listu „Servo di Maria“ poročilo o čudežnih dogodkih v „Castelpetroso“, kraju v moji škofiji.

Da po pravici povem, v poročilu, čegar glavni predmet se dotika vzvišenega in čeznaravnega, katero je, kar se tiče izraza, polno harmonije in zgled lepe pisave, se ne kaže samo priprostost in enotnost, kakor jo zahteva Venuzijan Horacij v svoji poslanici „ad Pisones“, temuč tudi lepota v kerščanskem smislu, katera je po besedah sv. Avgušтина odsév resnice.

Veselim se z Vami vred, in to toliko bolj, ker ste Vi in Vaš sin imeli srečo, da se Vam je prikazala žalostna Mati Božja, katera kot milosti polna vnema v teh žalostnih časih pobožnost vernikov. Z

ozirom na Vaša verjetna spričevanja lahko z veseljem poterdim, da so izvanredni dogodki v Kastelpetrozi poslednja milost Božjega usmiljenja pripeljati zgubljene nazaj na pravo pot.

22. marca 1888 prinesli ste naznanilo, da se je Marija prikazala, dve pastarici, Fabijana Cechino, neomožena hči Fiore Michele, 35 let stara, in pa kmetica Serafina Jovana Valentino, hči ranjcega Nikolaja, omožena z Dominikom Cifelli, 34 let stara, obe iz Kastelpetroze; da se je namreč prikazala presveta Devica v okolici imenovane srenje pri „Macchie Rosse o Cesa dei Santi“, na porobju Matese, v pogorji, kjer se vidijo velikanski kameniti robovi z odpertinami na treh različnih krajih.

Ko sem slišal vest o teh dogodkih, nisem se mudil, spolnjeva je svojo dolžnost in želeč če mogoče čudeže večnega stvarnika poterditi, se v tako važni in nepričakovani zadevi oberniti na tamošnjega nad-duhovnika, da bi si dobil najnatančnejša in najvestnejša poročila; in le-ta mi je tudi podal najgotovejše vesti v dveh zelo obširnih pismih.

(Dalje nasl.)

Lurška Marija D. pomaga.

Ponesrečil sem se bil pri svojem rokodelstvu 24. grudna 1887 po ognjeni iskri, ki mi je osmodila levo oko tako, da sem pogled zgubil. Iskal sem po moči pri zdravniku, pa pomočki, ki sem jih rabil, mi niso nič pomagali, bolečine so bile hujše. Tedaj sem jél rabiti lurško vodo Naše ljube Gospé in ko sem si dvakrat z njo bolno oko izmil, je bilo kar neutegoma zdravo, ter zdaj na to oko bolje vidim, kakor na drugo in zamorem svoje delo zopet opravljati brez zadržka.

V Moesen-u (pruska Šlez.) 26. maja 1890.

Frančišk Eichhorn, kovač.

Razgled po svetu.

Gradec. Dne 16., 18. in 20. zjutraj prejeli so v tukajšnji stoljni cerkvi 24teri gojenci knezoškofijske duhovšnice, 3 kleriki iz kongregacije misijonskih duhovnov in 4 bogoslovci dominikanskega reda tri višja posvečevanja. — Med novomašniki je tudi g. Karol Schweiger, najmlajši izmed štirih bratov. Drugi trije so že duhovni in mu bodejo azistirali pri novi maši. V resnici redek dogodek!

Dunaj. V nedeljo, 27. julija, položili so v Währingu poleg Dunaja slovesno temeljni kamen za novo katoliško semenišče. To je gotovo ena najboljših misel, zakaj dokler se poduk v temelju ne postavi na katoliško podlago, dotlej tudi šola ni katoliška, in če šola ni katoliška, in če odgoja ni v resnici katoliška, tudi mladina ne more biti odločno-katoliška, in če mladina ni odločno katoliška, tudi odraščeni niso odločno katoliški, pripravlja se narod na veliki odpad.

Rim. Ponedeljek, 21. julija zvečer, sprejeli so sv. Oče v avdijenci učence vaticanskega seminarja,

katero je pod vodstvom kapiteljna sv. Petra. Učenci pokazali so, kaj so se naučili v liturgičnem petju. Lepa Palestrinova skladba „O bone Jesu“, „Glorija“ in „Credo“ iz maše „Iste Confessor“ istega skladatelja, in pa „Graduale“ in „Introitus“ v strogo gregorijanskem petju, vse to se je verlo obneslo. Sv. Oče so pohvalili učence in njihovega učitelja, patra „de Santi“ iz Jezusove družbe, in pripomnili so, kako lepa je starokatoliška cerkvena glasba. Vatikansko semenišče je prvo, ki je vredilo krasno, vzvišeno, v resnici cerkveno petje po predpisu obredne kongregacije. (Soln. Kirchztg.)

Sv. kongregacija obredov je 11. t. m. poterdila novi mašni formular in dnevnicke prikazanja Matere Božje v Lurdu za provincijo Auch (r. Oš) na Francoskem. Dovolila pa bode to tudi drugim škofijam, ako bodejo dotični škofje za to prosili.

„Osservatore Romano“ je priobčil pismo, katero so pisali sv. Oče 17. julija kardinalu Lavigerie-u. Sv. Oče naznanjajo veselje, da napreduje civilizacija pri afriških narodih, katero hočejo podpirati. Papež hvalijo delavnost misijonarjev, kateri prepotujejo še ne raziskane afriške pokrajine in pa delavnost vlád, katere se trudijo braniti človekoljubnost, kakor je to razvidno iz bruselske konference. Papež obe-tajo podpirati namére vlad gledé zatertja kupčevanja s sužnji. V ta namen potrebujejo pred vsem večjega števila misijonarjev za dotične pokrajine. Kar se tega tiče, zanašajo se popolnoma na kardinala Lavigerie-a, da bode nadaljeval svoje delo. Konečno pripomenjajo še papež, da spolnuje dolžnosti svojega stanú, dasiravno je obdan od pritežnost in vedno v tisočih nevarnostih.

Pariz. Dvajset misijonarjev bode šlo iz Algerije v srednjo Afriko pod ravnikom. Slavnost za slovo bode se obhajala pod vodstvom kardinala Lavigerie-a v katedralni cerkvi.

Pred kratkim v Parizu umerla markiza pl. Blessis-Belliere, postavila je za glavnega dediča sv. Očeta. Zapustila je sv. Očetu lepo palačo v Parizu, kjer bode stanoval nuncij; tudi star viteški grad z velikanskim posestvom, gozdi i. t. d. postal je papeževa lastnina. Grad Moreuil v departementu Somme je dobro ohranjeno srednjeveško zidanje, s krasno kapelo in dragoceno zbirko umetnij. Tako so postali papež posestnik na Francoskem. Naj berže se bode kak framason zato kisle zmerdal! V političkih krajih se o tem mnogo govori, ker bi bil grad z obširnim posestvom zelo pripraven za papežovo rezidenco. Toda tu bi bil papež sredi med republikanci!

Monakovo. Za bamberškega nadškofa je določen Jožef Schönfelder, profesor eksegeze st. zaveze na ondnotnem vseučilišču. Imenovanje bode kmalu sledilo. Schönfelder je v 53. letu. Učenec je ranjcega škofa Haneberga in je v začetku svoje duhovske službe dalje časa deloval kot profesor v škofijski duhovščnici v Hildesheimu.

Poljsko. Časopisu „Przegľad“ na Pornanjskem se poroča iz Dubne v Volhiniji: „Zadnji samostan frančiškank, v katerem so skupaj živele nune iz že prej razpuščenih samostanov, razpustila je ruska vlada in velela poslopja porabiti za vojaško bolnišnico. Povelje se je takoj zveršilo in pregnali so samostanke iz njihove lastnine. Precej nato se je

vladi poročilo, da se v Dubni že nahaja vojna bolnica in da bili bi dve bolnišnici odveč. Nato je prišlo iz Petrograda berzovjavno povelje: „Priredite samostanska poslopja za jetnišnico.“ Ruski način civilizacije kaže se nam tu v jasnih barvah, pravi Solnograški cerkv. časnik. Vlada ravná čisto po svojem umu — ona zatira samostane, pa je previdna dovolj pomožiti jetnišnice. To je dosledno, kajti čem bolj se vera spodkopava, tem bolj se množí število hudodelnikov.“

Belgija. Za velicega opata v Beuronu izvoljen je mlajši brat umerlega, dosedanji opat v Maredsous-u v Belgiji, Placid Volter. Le-tá je v najboljši moški dobi, zelo učen, a vendar priprost. Sv. Oče so ga večkrat v težavnih zadevah kot delegata poslali, tako n. pr. na Škotsko. P. Placid Volter je vreden naslednik velicega umerlega opata.

Solnograd. Intronizacija novega solnograškega knezonadškofa, dr. Ivana Hallerja, obhajala se bode 10. avgusta t. l. Pallium bode mu izročil nuncij kardinal Galimberti.

Mahdi v Sudanu, čegar slava in moč že umira, je menda po poročilih iz Kahire dal vsem evropskim jetnikom svobodo. Najznamenitejši med njimi je Lupton Bej, prejšnji darfurski guvernér, kateri je bil tri ali štiri leta v Hartumu vjet. Med jetniki bil je tudi Avstrijanec Slatin-Bej, nekaj redovnic in pa dva gerška kupčevalca.

Berlin. Lutru bodejo postavili v Berlinu na Novem tergu velikansk spomenik. To je ono mesto, kjer so sežgali 16. avgusta 1325 prošta Nikolaja Bernovskega. Le-tá bi bil ime! ondi razglasiti izobčenje, katero je izrekel papež nad kraljem Ludovikom Bavarskim; toda zadela ga je tam grozovita smert. Tudi strahoviti sodnijski umor Juda Lippolda veršil se je ondi. Zatem pa so stale na Novem tergu vojaške vislice, ravno tam, kjer mislijo postaviti Lutru spomenik. In zdaj bodo ondi postavili kip — Lutru, češ: veselimo se, da so naši očetje katoličane morili! Kaj pa k temu Luter pravi? Pravi, da to-le zapišite na spominek:

Povém jaz Luter Vam:
Prepozno se kesám!
Tud Vi se že kesajte,
V moj ogenj ne pihajte.
Če bolj se piše in gorí,
Bolj mene reveža bolí.

Ljubezen do bližnjega. Tudi v Surinamu, holandski Guajani, nahaja se goreč posnemovalec ranjcega patra Damijana Deveustra. Zove se Ivan Bakker, doma je iz Amsterdama in kacih 57 let star. Že dolgo je dušni pastir gobovih v Bataviji, in zadnjih deset let tudi sam gobov, ter že blizu smerti. Tukaj je kacih 3000 gobovih, ki živé večinoma vsi v glavnem mestu Paramaribo. Po dnevi ostanejo skriti v svojih stanovanjih, po noči pa se pomešajo med zdrave in tako čedalje bolj razširjajo to bolezen. Marsikteri je nad trideset let bolan, predno ga smert reši tužnega terpljenja. Dasiravno je le majhna peščica gobovih katoliška, vendar delujejo med njimi samo katoliški duhovni, namreč trije redemptoristi. Pač vzgledna ljubezen do bližnjega, kakoršna se nahaja sama v katoliški Cerkvi.

Majorja Wissmann-a, dobroznanega afrikanskega potovalca, ki biva sedaj zopet doma na Nemškem, povzdignil je nemški cesar v plemeniški stan. Wissmann je katoličanom prijazen in nepristransk.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverniti od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — V molitev priporoča hči svojega očeta za spreobrnjenje po milosti presv. Jezusovega in Marijinega Serca. — Prav živo priporočena dva zakonska, ki sta že v visoki starosti, pa med seboj v velikem sovraštvu že več let. — Nekteri mladeniči, ki ne vedo, kam bi se obrnili da bi jih angelj varh na priprošnje N. lj. Gospé peljal v stan, kjer bi se mogli zveličati, kamor jih Bog kliče. Vsi taki naj vedo, da morajo tudi sami moliti za razsvitljenje. — Nekdo, ki že leta in leta nadleguje Boga, Marijo in svetnike v mnogih pritežnostih, da bi Bog razsvetlil njega in pa mu milostno kaj preložil. — Dva dobra bolehnata gg. duhovna za zdravje in voljno potrpljenje na priprošnje N. lj. G., sv. Jožefa in sv. Antona Pad. — Domača živina za obvarovanje pred boleznijo in vsim zlim na priprošnje N. lj. G. in sv. Antona Pad. — Za šolsko mladino na počitnicah, da bi vsi z lepim življenjem in pridnim delom dajali lepe, dobre izglede. — Oseba s hudo boleznijo za pomoč. — Za smert bolna oseba, mati tréh otrok, se prav goreče priporoča vsim bratom in sestram Naše lj. Gospé, in sv. Jožefa, da, ako bi bila sv. volja Božja, bi zadobila še ljubo zdravje; ako se to spolni, bodé zahvala po „Dancici“ razglašena. Oseba priporoča se toplo v molitev k N. lj. Gospej zaradi hudih bolečin ranjene noge, da bi ji priprošnja Matere Božje olajšala terpljenje, ali dodelila ljubo zdravje.

Zahvale

Ziva zahvala Sv. Družini, Jezusu, Mariji in sv. Jožefu za doseženo pomoč v dušnih in telesnih potrebah, ko sem Njim na čast opravljala devetdnevnic in obljubila naznaniti v „Dancici.“
F. K.

Listek za raznoterosti.

Iz Ljubljane. Vabilo. Bratovščina za vedno češčenje presv. Rešnj. Telesa in za opravo ubožnih cerkev v Ljubljani vljudno vabi svoje ude in dobrotnike k očitni razstavi cerkvenih paramentov, ki jih je bratovščina letos izdelovala v prid ubožnim cerkvam naše škofije. Razstava v navadnih sobanah tukajšnjega Uršulinskega samostana bode odperta 3. 4. in 5. tega mesca in sicer od 9—12ih dopoldne in od 3—6ih popoldne.

Vodstvo.

Iz Ljubljane. Prevzviš. gospod knez in škof na čelu prečast. stoljnega kapiteljna so se 31. t. m. po pontifik. sv. maši, med drugimi vradnjami, poklonili deržavnemu namestniku in naznanili svoja voščila za vsakteri blagor visok. noporočencev v imenu vsega duhovstva v deželi, ter prosili, da naj naše občutke izroči Nj. Veličanstvu na Dunaj. Prevzvišeni namestnik Vinkler je omenil, da bo to z veseljem storil in še je pristavil, kako ie že enkrat sam slišal iz ust Nj. Veličanstva pohvalo duhovstva naše dežele zaradi posebne vdanosti do vis. cesarske hiše.

Knezoškofijski svetovalci so od pvezv. knezoškofa ljublj. imenovani čč. gg. župniki: Anton Finč, Ant. Golobič in Jan. Sajovic. Prav serčno čestitamo!

Prihodnji torek, 5. avgusta, ima „Katol. družba“ na Rožniku sveto mašo za društvenike zjutraj ob petih z navadnim darovanjem za uboge iz „Vincencijske družbe.“

Poterdilo. Hvaležno poterjujem, da sem za misijon Marijnhill v Natalu, v srednji Afriki, po preč. kanoniku gosp. L. Jeran-u v Ljubljani osebno prejel 115 gld. 7 kr. (zbirk „Zgod. Danice“), kar tisučkrat Bog plačaj!
B. Stanislav Haselbaher,
trapist v Marijnhill-u.

Papež — razsodnik. Časopisi poročajo, da sti Anglija in Zedinjene deržave severo-amerikanske naprosile sv. Očeta za razsodnika gledé ribarjenja v Behringovem morju. Zedinjene deržave so hotele zabraniti vsem ladijam iz Anglije in Kanadije ribji lov pri Behringu. Združene deržave imajo to pravico od takrat, ko so kupili od Rusije Alaško; Angleži pa pravijo, da je tudi Behringovo morje mednarodno. Nobena teh deržav pa noče odstopiti od svojih resničnih ali dozdevnih pravic. „Naj torej sv. Oče razsodijo,“ — tako pišejo angleški listi.

Kerščansko junaštvo. Pet redovnic vkercalo se je nedavno v Toulous-u na Francoskem. Šle bodo v Ekvador in ondi stregle gobovim. Te junakinje kerščanske ljubezni mislijo v kratkem vstanoviti v Kumni novicijat. Nikjer, razun v katoliški Cerkvi, se ne nahajajo slične cvetice plemenitega darovanja samega sebe.

Dobrotni darovi.

Za opravo ubožnih cerkev naše škofije: Z Nove Oselice 14 gld. — Iz Orviš 1 gld. 66 kr.

Za dijaško mizo: Neimenovan 1 gld. 50 kr. — Dober prijatelj šolske mladine iz „kumske ljudovlade“ 5 gld.

Za uboge od vlade preganjane redovnice na Laškem: Neimenovane 20 gld.

Za sv. Detinstvo: Izpod Brezja 10 gld. — Čast. g. Janez Virant, župnik v Mokronogu, 2 gld.

Za razširjanje sv. vere: Čast. g. župnik Jan. Tavčar 31 gld.

Za najpotrebniši misijone: Po Fr. Klemenu 30 gld.

Za zboljšanje stanovanja čč. oo. Jezuitov v Ljubljani: Č. g. župnik Fr. Jare 10 gld.